

Sygn. akt VIII C 1001/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 21 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: staż. P. S.

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa B. Ś.

przeciwko T. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej T. K. na rzecz powódki B. Ś. kwotę 1.250 zł (jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 marca 2018 roku do dnia zapłaty,
2. oddała powództwo w pozostałej części,
3. zasądza od pozwanej T. K. na rzecz powódki B. Ś. kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1001/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 stycznia 2018 r. powódka B. Ś. wniosła o zasądzenie od T. K. kwoty 1.250 zł z ustawowymi odsetkami od dnia odstąpienia od umowy do dnia zapłaty, jak również o zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu powódka podniosła, iż w dniu 26 października 2016 r. kupiła od pozwanej kozuch licowy z kapturem za kwotę 1.250 zł., który powódka odebrała w dniu 4 listopada 2016 r. Podczas zakładania kozucha po raz pierwszy w dniu 16 stycznia 2017 r. pękł materiał na szwach prawego rękawa. W związku z tym powódka udała się z reklamacją do pozwanej, gdzie strony ustaliły, że kozuch zostanie naprawiony przez pozwaną poprzez zszywanie pękniętej skóry na rękawie. Przy odbiorze kozucha okazało się, że poza zszywką rękawa pozwana dodatkowo zabezpieczyła szwy na całej powierzchni przesywkami z kawałków skór. Dokonana przez T. K. naprawa zmieniła wygląd kozucha oraz jego rozmiar. Z tego powodu w dniu 15 listopada 2017 r. B. Ś. złożyła pisemne oświadczenie o odstąpieniu od umowy i zażądała zwrotu zapłaconej ceny.

(pozew k. 4 - 5)

W dniu 26 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 570/18), którym zasądził dochodzoną w sprawie kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 19)

Od powyższego nakazu sprzeciw wywiodła pozwana, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. Pozwana podniosła zarzut utraty uprawnień z tytułu rękojmi wobec zawiadomienia o wadzie po upływie miesięcznego terminu od wykrycia wady. Poza tym T. K. podniosła, że pozwana godziła się na sposób naprawy poprzez

zabezpieczenie przesyć paskami. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że do rozdarcia doszło nie na szwie lecz na połąci skóry, co wskazuje na to, że było to uszkodzenie mechaniczne, a nie wynikające ze złej jakości skóry lub niewłaściwego wykonania kożucha. W ocenie pozwanej miesięczny termin na zgłoszenie reklamacji powinien być liczony od dnia wydania kożucha, czyli od 4 listopada 2017 r.

(sprzeciw k. 22- 25)

W odpowiedzi na sprzeciw B. Ś. podtrzymała dotychczasowe stanowisko i wyjaśniła, że miesięczny termin, o którym mowa w art. 563 § 1 kc należy liczyć od dnia wykrycia wady, czyli od stycznia 2018 r. Poza tym powódka zaprzeczyła, aby wyraziła zgodę na zabezpieczenie szwów kożucha paskami skóry.

(odpowiedź na sprzeciw k. 32- 33)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo już zmianie.

(protokół rozprawy k. 40- 43)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. K. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...).

(wydruk z (...) k. 14- 16)

W dniu 26 października 2016 r. B. Ś. zamówiła u pozwanej kożuch licowy z kapturem. K. miał zostać uszyty na miarę powódki. B. Ś. zapłaciła umówioną kwotę 1.250 zł. K. powódka odebrała w dniu 4 listopada 2016 r.

(zeznania powódki k. 42 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 37, zeznania pozwanej k. 43 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 37 v.- 38, dowód dostawy k. 13)

Podczas zakładania kożucha po raz pierwszy w dniu 16 stycznia 2017 r. pękł materiał na szwach prawego rękawa.

(zeznania powódki k. 42 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 37

W związku z tym w dniu 18 stycznia 2017 r. powódka udała się z reklamacją do pozwanej. Strony ustaliły, że kożuch zostanie naprawiony przez pozwaną poprzez zszywanie pękniętej skóry na rękawie.

(zeznania powódki k. 42 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 37 v., dowód wpłaty k. 12)

T. K. dokonała naprawy kożucha poprzez wszycie nowego kawałka skóry do prawego rękawa, w miejscu jego uszkodzenia. Poza tym pozwana zleciła naszywanie wąskich pasków skóry na wszystkie szwy.

(zeznania pozwanej k. 43 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 38)

Przy odbiorze kożucha w dniu 14 lutego 2017 r. okazało się, że poza zszyciem rękawa pozwana dodatkowo zabezpieczyła szwy na całej powierzchni przesyćiami z kawałków skór. B. Ś. zwróciła uwagę pozwanej, że nie chciała, aby w ten sposób dokonano naprawy.

(zeznania powódki k. 42 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 37 v., dowód wpłaty k. 12)

W piśmie z dnia 15 lutego 2017 r. B. Ś. złożyła pisemne oświadczenie o odstąpieniu od umowy i zażądała zwrotu zapłaconej ceny.

(zeznania powódki k. 42 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 37 v., pismo powódki k. 10- 11, dowód nadania k. 12)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów, zeznań powódki a także w ograniczonym zakresie na podstawie zeznań pozwanej. Natomiast Sąd nie dał natomiast wiary

zeznaniom T. K. we fragmencie, w którym pozwana podała, że powódka była informowana i wyraziła zgodę na dokonanie naprawy kozucha poprzez naszywanie na całej jego powierzchni cienkich pasków skóry na wszystkich szwach. W powyższym zakresie relacja pozwanej jest sprzeczna z zeznaniami B. Ś., która jasno wskazała, że strony uzgodniły, iż naprawa nastąpi poprzez zszywanie brzegów skór w miejscu rozdarcia szwów. Trudno zresztą przyjąć, aby powódka wyraziła zgodę na taki sposób naprawy rozdarcia prawego rękawa, który dotyczył całej powierzchni kozucha, a przez to zmienił kompletnie jego wygląd. B. Ś., jak każdy inny konsument mogła liczyć, że usunięcie wady nastąpi poprzez ponowne zszywanie kawałków skór. Należy zwrócić uwagę, że zgodnie z zeznaniami powódki, kiedy oddała kozuch do naprawy otrzymała pokwitowanie, na którym pozwana wypisała jedynie „K. angora do naprawy”. Zatem pozostałe odrębne dopiski pozwanej na pokwitowaniu znajdującym się na karcie 12 akt sprawy, nie mogą potwierdzać wersji T. K., skoro mogły zostać nakreślone w późniejszym czasie.

Z tych samych przyczyn Sąd nie dał wiary zeznaniom E. C., w których podała, że powódka była informowana o sposobie naprawy kozucha. Należy odnotować, że B. Ś. w ogóle kwestionowała, aby poza pozwaną w jej warsztacie była obecna jeszcze inna osoba. Poza tym E. C. do momentu okazania jej prawego rękawa, utrzymywała, że reklamacja powódki dotyczyła dolnej części kozucha. Dodatkowo z relacji świadka nie wynika wprost, aby pozwana informowała, iż naprawa nastąpi poprzez wstawienie licówki na całej powierzchni kozucha.

Można jeszcze zauważyć, że dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy drugorzędne znaczenie miało przyjęcie jednej z dwóch wersji podawanych przez obie strony procesu, co do charakteru wady dzieła. B. Ś. zeznała, że doszło do rozerwania szwu łączącego kawałki skóry prawego rękawa, gdy tymczasem T. K. utrzymywała, że powódka przyniosła kozuch z rozerwaniem w kształcie litery L na środku jednego z kawałków skór, użytego do uszycia prawego rękawa kozucha. Należy zauważyć, że nawet przy przyjęciu wersji T. K., nie udało się pozwanej obalić domniemania ustanowionego w art. 556² kc. A zatem to na pozwanej ciążył obowiązek udowodnienia, że do rozerwania kawałka skóry doszło z winy powódki np. na skutek kontaktu skóry z ostrym przedmiotem, czego jednak pozwana nie uczyniła.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

B. Ś. wniosła o zasądzenie od T. K. kwoty 1.250 zł tytułem zwrotu uiszczzonego wynagrodzenia za wykonanie kozucha. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że strony zawarły umowę o dzieło, gdyż T. K. zobowiązała się do uszycia kozucha na miarę powódki, a następnie do przeniesienia na jej rzecz własności wykonanego przez siebie dzieła. W myśl art. 627 kc przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

Zgodnie z twierdzeniami B. Ś. wykonany przez pozwaną kozuch posiadał wadę, na skutek której podczas pierwszej próby użytkowania doszło do rozerwania fragmentu szwu prawego rękawa. Przepisy dotyczące umowy o dzieło, a mianowicie art. 638 § 1 kc odsyłają do przepisów o rękojmi przy sprzedaży. W myśl powołanego przepisu do odpowiedzialności za wady dzieła stosuje się odpowiednio przepisy o rękojmi przy sprzedaży. Zatem w rozpoznawanej sprawie zastosowanie znajdą przepisy działu II tytułu XI kodeksu cywilnego dotyczące rękojmi za wady. Analizując przepisy powołanego działu kodeksu cywilnego należy stwierdzić, że w myśl art. 556 kc sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę fizyczną lub prawną (rękojmią). Z kolei zgodnie z art. 556¹ § 1 kc wada fizyczna polega na niezgodności rzeczy sprzedanej z umową. W szczególności rzecz sprzedana jest niezgodna z umową, jeżeli: 1) nie ma właściwości, które rzecz tego rodzaju powinna mieć ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub przeznaczenia; 2) nie ma właściwości, o których istnieniu sprzedawca zapewnił kupującego, w tym przedstawiając próbkę lub wzór; 3) nie nadaje się do celu, o którym kupujący poinformował sprzedawcę przy zawarciu umowy, a sprzedawca nie zgłosił zastrzeżenia co do takiego jej przeznaczenia; 4) została kupującemu wydana w stanie niezpełnym. Niewątpliwie w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z wadą, o której mowa w pkt. 1 powołanego przepisu, czyli wykonane, a następnie sprzedane przez pozwaną dzieło nie ma właściwości, które rzecz tego rodzaju powinna mieć ze względu na cel wynikający z przeznaczenia. Skoro do rozerwania szwu pomiędzy kawałkami skóry użytymi do wykonania prawego rękawa doszło podczas pierwszej

próby założenia odzieży, świadczy to niewątpliwie o niewłaściwym wykonaniu przez pozwaną kozucha. Tym bardziej, o czym była już mowa powyżej, że w art. 556² kc ustanowiono domniemanie, zgodnie z którym jeżeli kupującym jest konsument, a wada fizyczna została stwierdzona przed upływem roku od dnia wydania rzeczy sprzedanej, domniemywa się, że wada lub jej przyczyna istniała w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego. T. K. nie udało się obalić powyższego domniemania, zatem należało przyjąć, że wada kozucha istniała już w chwili wydania go B. Ś., co zresztą jest zbieżne z relacją powódki.

Skoro sprzedana B. Ś. rzecz posiadała wady, to powódce przysługiwały uprawnienia, o których mowa w art. 560 § 1 kc. Zgodnie z powołanym przepisem jeżeli rzecz sprzedana ma wadę, kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona lub naprawiana przez sprzedawcę albo sprzedawca nie uczynił zadość obowiązkowi wymiany rzeczy na wolną od wad lub usunięcia wady. Przy czym kupujący nie może odstąpić od umowy, jeżeli wada jest nieistotna. Początkowo strony uzgodniły, że pozwana dokona naprawy dzieła poprzez ponowne zszyć rozerwanych części skór. Jednak pozwana podjęła samowolną decyzję o sposobie przeprowadzenia naprawy poprzez wymianę całego fragmentu skóry, a przede wszystkim poprzez naszyć na szwy znajdujące się na całej zewnętrznej powierzchni kozucha wąskich pasków skóry. Jak wykazały przeprowadzone na rozprawie oględziny kozucha powyższy sposób naprawy zmienił diametralnie wygląd ubrania. Poza tym jak twierdziła powódka, naszyć wąskich pasków skóry na całą długość szwów kozucha, zmieniło jego fason oraz ciężar. Na zastosowanie takiego sposobu usunięcia wady powódka nie wyraziła zgody. Zatem należy przyjąć, że pozwana, jako sprzedawca nie uczyniła zadość obowiązkowi usunięcia wady, a w związku z tym powódce przysługiwało uprawnienie do odstąpienia od umowy.

Zgodnie z art. 494 kc strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy. Może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania. Skoro powódka dokonała skutecznego odstąpienia od powyższej umowy, mogła żądać zwrotu kwoty uiszczonej tytułem ceny zakupu kozucha. Dlatego też Sąd zasądził od T. K. na rzecz powódki kwotę 1.250 zł tytułem uiszczonej ceny zakupu, uznając iż żądanie powódki jest uzasadnione w całości.

Podstawę orzeczenia o odsetkach stanowi art. 481 § 1 kc w zw. z art. 455 kc. Zasadą prawa cywilnego jest, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Niespełnienie świadczenia w terminie rodzi po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (§ 2 art. 481 k.c.). B. Ś. pismem z dnia 15 lutego 2017 r., wezwała pozwaną do zwrotu ceny zakupu kozucha. Powódka przedstawiła co prawda dowód nadania powyższego pisma, jednak nie wynika z niego, kiedy oświadczenie o odstąpieniu od umowy wraz z żądaniem zwrotu ceny, dotarło do pozwanej. Zatem żądanie przez powódkę odsetek ustawowych za opóźnienie od dochodzonej pozewem kwoty, Sąd uznał za zasadne od następnego dnia po doręczeniu pozwanej odpisu pozwu, czyli od dnia 10 marca 2018 r. Dlatego też Sąd oddalił powództwo w zakresie żądania zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty 1.250 zł za okres od dnia odstąpienia od umowy do dnia 9 marca 2018 r.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając pozwaną obowiązkiem zwrotu na rzecz powódki całości kosztów procesu. Na koszty te złożyło się 30 zł. tytułem opłaty od pozwu.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.